

Formand: Søren Thirup, Åkandevej 37
9800 Hjørring
Telefon 98 90 33 03
E-mail: thirup@has.dk

Hjørring, 29. august 2013

Til Jørgen Bing.

Jeg skriver til dig som formand for Teknik- og Miljøudvalget, fordi jeg er kommet under vejr med, at I på jeres næste møde i TMU skal behandle spørgsmålet om ophævelse af fredningen af Pakhuset i Sindal. Jeg vil gerne i punktform fremføre forskellige oplysninger og synspunkter, som jeg anser for relevante for behandlingen, og som gør, at jeg som formand for FBL vil foreslå TMU, at man ”vender skråen” en ekstra gang.

- En ophævelse af en fredning er ikke hverdagskost og bør undersøges grundigt. Det er FBL's synspunkt, at en fredning af en bygning repræsenterer en værdi for kommunen. Byrådet synes at være af samme mening – i hvert fald når det gælder fredningen af Amtmandsboligen.
- Som forberedelse af en drøftelse af sagen i FBL's bestyrelse i går (28/8), ringede jeg til Niels-Kristian Balle, som behandler sagen i kommunen, for at høre, om man der havde nogle synspunkter, som vi i FBL eventuelt kunne/burde bakke op om i vores svar til Kulturstyrelsen. Balle orienterede mig om, at administrationens indstilling var at tage ophævelsen til efterretning. Forud for telefonsamtalen var jeg personligt helt på linje med administrationens indstilling. Imidlertid gav Balle mig et par oplysninger, som efterfølgende rokkede ved min indstilling:
  - Fredningen er så ny som fra 1987
  - Ombygningen er foretaget i 1988, hvilket må betyde, at den er foretaget med fredningsmyndighedernes velsignelse – eller er ulovlig, hvilket jeg vægrer mig ved at tro.
- Sagen blev i FBL's bestyrelse drøftet, men resulterede ikke i nogen beslutning. Den tages først i slutningen af september.
- I dag sluttede jeg mig til Signe Stidsing Hansen fra VHM, da hun ville besigtige pakhuset, og vi drog sammen til Sindal. Vi diskuterede, om facadebehandlingen af murværket var oprindelig, hvad jeg tvivlede på. Og vi talte om, hvad en nedgradering til bevaringsværdig status ville betyde. Jeg frygtede ikke meget, at der vil blive givet tilladelse til nedrivning, dertil tror jeg, at pakhuset er blevet for central en del af Sindals bygningsmæssige identitet. Men ved en nedgradering kan der ikke stilles vedligeholdelseskrav til ejeren, og han kan lade bygningen forfalde.
- Mens vi således stod foran bygningen og betragtede dens fine detaljer, kom Peter Duetoft tilfældigvis hjem fra en indkøbstur. Vi råbte ham an, fortalte om vores ærinde og blev inviteret indenfor.
- Indenfor er det første syn – ganske rigtigt som der står i Kulturstyrelsens brev – en meget rustik 80'er-stil. Der er midt op gennem huset bygget en trappeskakt – grå og ucharmerende. Men inde

i lejligheden tegner billedet sig noget anderledes. Den gamle tømmerkonstruktion, som bar pakhusets forskellige etagegulve med deres last, synes helt intakt. Lejlighedens gulve var dækket med sisaltæpper, og Duetoft var ikke sikker på, hvad der gemte sig under tæpperne, men han kunne fortælle, at overboen havde afhøvlede plankegulve. Desuden var der meget lydt i ejendommen, hvilket ifølge håndværkeres forklaring skyldes gennemgående gulve i etagerne. Dette kunne være et tegn på, at også de oprindelige gulve er helt eller delvis bevaret. Dette understøttes af, at alle vægge på nær trappeskakten og vægge om baderum er lette konstruktioner, som antageligt er placeret direkte på eksisterende gulv.

- Duetoft kunne fortælle, at murenes facadebehandling og farve er nøje beskrevet i fredningsbestemmelserne. Dette blev telefonisk bekræftet af den tidligere ejers enke, som oplyste, at de omtalte papirer nu beror hos den nye ejer.
- På væggen i Duetofts stue hænger et ret stort fotografi af pakhuset fra den tid, hvor man blev interesseret i at redde det. Det viser paradoksalt nok, at jeg tilsyneladende har ret i, at facadebehandlingen ikke er oprindelig. Det viser også, at vinduerne oprindeligt var ”staldvinduer”, og endeligt viser det, at den nuværende udvendige, galvaniserede trappe tydeligt er inspireret af og skal illudere den oprindelige lasterampe.
- Meget tyder for mig at se på, at man ved fredningen i 1987 har besluttet sig for at give pakhuset en funktion som boliger, og at ombygningen i 1988 er sket ud fra fredningsmyndighedernes krav på en måde, så bygningen i vid udstrækning nemt kan føres tilbage til sit oprindelige udseende. Intet tyder på ændringer siden 1988, og meget tyder på, at bygningen er vedligeholdt efter fredningsbestemmelserne.
- Derfor forstår jeg ikke, at man ønsker fredningen ophævet. Det er muligt, at man i dag ikke ville frede bygningen, men den er formodentlig et fint eksempel på, hvordan man tænkte fredning i 80'erne.
- Signe Stidsing Hansen og jeg har aftalt, at hun kontakter Kulturstyrelsen for at få overblik over, hvad man der har liggende om pakhuset, og at jeg kontakter ejer for at høre, hvad man har der.
- Den gennemgang af landets fredede bygninger, som dette forslag om fredningsophævelse er et udslag af, er vældig fint beskrevet på papir. Men papir er taknemmeligt. Sådant som jeg er orienteret, har Kulturstyrelsen slet ikke haft resurser til at gennemføre projektet på det kvalitetsniveau, som er beskrevet. Jeg frygter, at styrelsens vurdering bygger på et ganske kort besøg på stedet. Således har det været andre steder. Min ovenfor beskrevne research har ikke krævet meget mere end en times arbejde.
- Alt dette gør, at jeg er bange for, at TMU træffer forhastet beslutning, hvis man lige nu følger administrationens indstilling.

Venlig hilsen

Søren Thirup
Formand for FBL-Hjørring

Kopi sendes til Andreas Duus og Niels-Kristian Balle